

HET DRAGEN VAN ONZE ZONDEN

Preek van Ds.Fred Elphick

Er bestaat in de Christelijke wereld geen meer misverstande uitdrukking dan: “wandaden dragen”.

De Heer droeg de zonden van het menselijke geslacht.

Sommige mensen denken dat Hij de zonden van het menselijk geslacht op Zich nam, om Zichzelf tot de dood te laten veroordelen en gekruisigd te worden. Zij denken dat de veroordeling van het menselijk geslacht op Hem geworpen werd, zodat de mensen daarna van verdoemenis vrijgesteld waren. De wet zou iedereen tot veroordeling brengen, die daaraan niet kon voldoen, dus toen de Heer de wet vervulde, werd de straf daardoor verwijderd.

Toch blijven de daden die we in ons leven gedaan hebben, en de geest waarin zij gedaan werden, bij ons. Zij kunnen niet aan iemand anders overgedragen worden, die de schuld op zich of voor zijn/haar rekening neemt.

Dit is een grondwaarheid, die iedereen kan zien. Elke klas in een school weet dat het eenvoudig oneerlijk is, wanneer één persoon de schuld krijgt van iets, dat iemand anders gedaan heeft – tot zondebok gemaakt wordt.

Hoe kon dan de Heer de schuld krijgen van het kwaad der mensheid? Wat zou dat voor gerechtigheid zijn?

Anderzijds zijn er veel plaatsen in het Woord, waar heel duidelijk gezegd wordt, dat de Heer onze ongerechtigheden draagt, zoals in Jesajah:

“Hij werd veracht, door mensen gemeden, hij was een man die het lijden kende, en met ziekte vertrouwd was, een man die zijn gelaat voor ons verborg, veracht, door ons verguisd en geminacht. Maar hij was het die onze ziekten droeg, die ons lijden op zich nam. Wij echter zagen hem als een verstoteling, door God geslagen en vernederd. Om onze zonden werd hij doorboord, om onze wandaden gebroken. Voor ons welzijn werd hij getuchtigd, zijn striemen brachten ons genezing. Wij dwaalden rond als schapen, ieder zocht zijn eigen weg, maar de wandaden van ons allen liet de Heer op hem neerkomen” (Jesaja 53: 3-6).

Wat kan er in deze profetie van de gebeurtenissen rond Pasen, nog duidelijker zijn? Het zou gemakkelijk voor de mensen zijn, te zien dat de woorden van Jesaja geschieden – de Zoon van God, die de terechte gevolgen van de zonden der mensheid draagt. En dit, zo denken we, was de reden waarom de profetie in deze termen gebracht werd, niet om de mensen te misleiden, maar om de waarheid zodanig te presenteren, dat zij deze konden accepteren om daarmee verder te komen. Iedereen kon het idee bevatten van de Zoon van God, die om hun wille zou lijden, en daardoor aangezet zou kunnen worden tot gehoorzaamheid. Zij waren er nog niet aan toe om te geloven dat de Heer gelijk ieder ander mens was geboren en God werd – dat Hij dit deed door de volle kracht van de wreedheid der hellen te dragen en elke menselijke zwakheid af te leggen, die hen vaste voet in de menselijke geest zou geven. Jezus die gezien wordt als de Zoon van God, is een stap verder tot het erkennen dat God in Hem was zoals de ziel de vader van het lichaam is – en later, dat Hij God Zelf is.

Zo opent het evangelie van Marcus bijvoorbeeld met deze woorden:

“Het begin van het Evangelie van Jezus Christus, Zoon van God” (Marcus 1:1)

Zoals u weet, is het eerste dat in welke serie van leringen dan ook gezegd wordt, het sleutelbegrip in al wat volgt (zoals in de Tien Geboden en het Onze Vader).

Is het ook niet de moeilijkheid om het echte wezen van de Heer te bevatten, wat het feit verklaart, dat er in het Woord weinig gezegd wordt over de verzoeken van de Heer? De mensen zouden geredeneerd hebben, dat als Hij Goddelijke macht bezat, Hij niet in verleiding gebracht kon worden. En zo werd de omvang van Zijn strijd voor stervelingen verborgen in de symbolische taal der Psalmen en Profeten (hoewel tegelijkertijd aan engelen geopenbaard). Dit stilzwijgen rond de worstelingen van de Heer werd ook voorspeld door Jesaja: “Hij werd mishandeld, maar verzette zich niet en deed zijn mond niet open”(Jes.53:7)

En ook de Geschriften zeggen dat in de Evangeliën alleen maar gezegd werd dat Hij in de woestijn gevoerd werd, en vervolgens door de duivel verzocht werd en dat Hij daar veertig dagen was, en met de wilde dieren. De veertig dagen betekent hier de verleidingen ten volle, gedurende vele jaren; de woestijn staat voor de hel – en de wilde dieren – de helse menigte (HV9937:7).

Dus hoe dienen we te verstaan dat de Heer inderdaad de last van het kwaad der mensheid droeg? Het helpt als we het idee op ons leven hier en nu toepassen. Wie is het werkelijk die de hevigste aanvallen op ons geestelijk leven opvangt? De Geschriften zeggen dat wanneer de Heer tegen kwade bedoelingen vecht – tegen valse en slechte ideeën – Hij deze zo te zeggen uit het centrum van ons leven wegdraagt, zodat zij minder actief, minder indringend zijn. En Hij doet dit herhaaldelijk, in gelijke tred met onze eigen pogingen om een nieuw leven te beginnen en te hervormen.

In feite hebben we uit ons zelf in het geheel geen kracht tegen het kwade. Om te beginnen, zijn we in aantal zwaar de mindere! En in elk geval zouden we, naar het schijnt, tegen onszelf aan het vechten zijn. Onze erfelijke neigingen zijn tenslotte eeuw na eeuw opgebouwd en hebben talloze ingangswegen van subtiele invloed. Alleen Goddelijke macht zou zulk een last kunnen weerstaan. Alleen Een Die oneindig wijs is, Wiens liefde geen eind kent, zou zulke formidabele krachten kunnen overwinnen en ze in feite gebruiken om hun eigen werking te verzwakken.

Dit is één reden waarom, zelfs nadat de Heer de hellen geheel onderwierp bij Zijn Komst, deze nog steeds werkzaam zijn. Zij hebben in feite een rol te spelen in het afzwakken van erfzonde! Want door de invloed van kwade geesten worden we er van bewust dat we er actie tegen moeten ondernemen. Dit is natuurlijk een geleidelijk proces.

Ons eigen leven laat zien dat het lang duurt om te veranderen. Wanneer we eerst iets leren dat ons bevalt, denken we al gauw dat alleen door dit te weten we beter dan anderen zijn. Kennis is macht! Later beseffen we dat het door praktiseren komt, dat we vordering maken.

Misschien zijn we dan minder kritisch en onverdraagzaam naar andere mensen en beginnen we meer moeite te doen om te helpen waar we kunnen. Er is echter voortdurend een verborgen strijd gaande. We proberen te stoppen met dingen zeggen en doen die we weten tegen de Heer te zijn, en de Heer op Zijn beurt verwijderd in geheim een enorm gewicht van verbonden neigingen naar de buitenkant van ons leven.

In feite is wat we weten – ons geloof – het middel dat de Heer gebruikt om kwade bedoelingen weg te leiden van de meest invloedrijke posities in onze geest – en wel, wanneer we er berouw over hebben gehad.

Als bijzonderheid, werd deze waarheid na-geacteerd in de oude dagen toen Aäron zijn handen op de kop van de bok “azazel”(zondebok) moest leggen, tijdens het belijden van de zonden van de zonen van Israël, waarna hij het de woestijn instuurde.

We lezen: “Hij legt dan zijn beide handen op de kop van de bok en spreekt alle wandaden en vergrijpen van de Israëlieten openlijk uit, alle zonden die ze hebben begaan. Zo legt hij alle zonden op de kop van de bok. Daarna moet hij het dier de woestijn in sturen”(Leviticus 16:21-22).

De Geschriften zeggen dat Aäron als de hogepriester, de Heer uitbeeldt De steeds herhaalde taken van een priester staan voor de voortdurende werkzaamheid van de Heer bij het redden van mensen die in het goede zijn (dwz onderweg naar geestelijke wedergeboorte) vanuit de slavernij van het kwade.

Het kamp der Israëlieten waarover Aäron priester was, met de tabernakel als huisvesting van de tien geboden in het centrum, beeldde de hemel uit. Het bokje staat voor het geloofswaare – want, zoals we zeiden, het zijn de ware ideeën die we kennen en begrijpen, die de middelen vormen voor het verwijderen van wat kwaad en vals is van het “kamp” van onze geest – de plats waar we leven. Evenals de bok, is het soort waarheid dat ons in ons geestelijk leven dient, standvastig – thuis in de hoge bergen of op de vlaktes, grazend met de schapen. Dus is het een bok die symbool stond voor de wijze waarop zelfgerichte gevoelens en verdraaide ideeën van goed en kwaad “teruggezonden” worden door de waarheid naar een “onbewoond land” of “het land van afzondering”, wat betekende hel, waar al zulke gevoelens thuishoren (zie HV 9937).

Het onbewoonde land is als de woestijn waarin de Heer ten strijde trok: : Meteen daarna dreef de Geest Hem de woestijn in. Veertig dagen bleef Hij in de woestijn, waar Hij door Satan op de proef werd gesteld. Hij leefde er te midden van de wilde dieren, en engelen zorgden voor Hem. (Marcus 1:12,13).

We weten praktisch niets van wat de Heer in ons leven bewerkt. En toch is Hij daar, zelf in onze “woestijn” staten, beschermend, ons verheffend, en ons elke seconde van de wieg naar het graf begeleidend.

“Luister naar mij, volk van Jakob, en al wat er van Israël nog over is – van de moederschoot af door mij gedragen, door mij gekoesterd vanaf de geboorte: tot in je ouderdom blijf ik dezelfde, tot in je grijsheid zal ik je steunen. Wat ik gedaan heb, zal ik blijven doen, ik zal je steunen en beschermen. (Jesaja 46: 3,4)

De Heer zal ons nooit verlaten of onze strijd alleen laten vechten. Zijn last is inderdaad licht, omdat Hij het meeste gewicht draagt! Wij hebben alleen maar ons kleine aandeel te doen. Inderdaad, wanneer we met de Heer samenwerken, beloont Hij ons alsof wij al het werk zelf gedaan hebben!

“Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven. Neem mijn juk op je en leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden, want mijn juk is zacht en mijn last is licht. (Matth.11:28-30)

Lezingen:

Marcus 1 : 1-20

Exodus 28: 29-38

HV 9937: 4,5 delen